

"הקיפה את הרפת בפסיעות חרישיות, נמלטה אל השער, פתחה ויצאה. הלב שלה דפק כפי שלא דפק מעולם, כשירדה במדרגה המובילה אל החופש. השתופפה מיידית תחת הגדר מאימת קולה הרם של דואמנה קנטמיר.

"איפה היא, נונה???" הדואמנה צרחה. כאילו לא אמצע הלילה. כאילו אין מימין ומשמאל שכנים. כאילו המרחב היה מאז ומעולם רק שלה. "היא זלזלה בעונש, החצופה! היא נכנסה דרך החלון הביתה. אני לא אוותר לה. לא אוותר!"

הקול הלך והתרחק. הדואמנה נכנסה שוב אל הבית ועלתה מן הסתם לעליית הגג. רייצא התרוממה והחלה לרוץ. רצה ורצה, בלי להבחין לאן. חולפת בדרך על פני שדות בוצניים, נרטבת עד כלות, ונעצרת לבסוף מול סורגי מתכת של חנות מכולת סגורה. שם היא קרסה חסרת כוחות, שולחת מבט מופתע אל זריחה ענוגה בוורוד בהיר."

בתיה, חנוקה בין מחיצות מפרחים, לאט אבל בטוח מוצאת את השביל והוא משחרר ושווה... גם שלומציון סוללת אפיק מרמת הגולן עד לבתי אונגרין. זרמים חמים וקרים, גאות ושפל, אך מהצד הנכון של הזרם היא יכולה להם.

סחלבים, ליליות וקאלות, ניסוי קליני שהוקפא, נדוניה מגיל אפס ועסק מסתורי ממדרגה ראשונה יובילו אתכם בין שדות בר מפעם לזרי יוקרה של היום.

ומשם וגם משם - זהה המסלול גם בתפאורות מתחלפות, כי הדרך נמדדת במהות הצעדים ולא רק בקו הגמר.

סורג של סחלבים

אביגיל לנדא

אביגיל לנדא

